

gnificèq; aliena pro suis ostentare. Harum quidem collectionum ita nunc sunt plena omnia, ut quod quisque legit, vix rectè cognitum, imò ne vix quidem, edat, atque speciosis titulis diuulget. Methodicas verò rationes, quæ & breues & explicatæ esse debent, perpauci proferunt, etiamsi inscriptiones librorum magis splendide quàm verè hoc polliceantur. Sed non libet exagitare seculi nostri miserias: neque quid de meis scriptis exiguis illis quidem, verum viam rectam compendio monstrantibus, sentiendum sit, præscribere, præsertim cum hoc non tam in mea persuasione, quàm in aliorum iudicio positum sciam. De Montanicis autem affirmare atque confirmare possum, vix vllius scripta (pace eruditorum omnium, quos veneror, dixerim) maiori euidencia doctrinam veterum in lucem & conspectum reducere, ac verius, quæ sit recta docendi, discendi, exercendiq; artem Medicam methodicè ratio, ostendere. Nam cum is vel artem docet, vel eius usum propositis exemplis monstrat, ita absolute & perspicua breuitate omnia comprehendit, ut nihil his, quæ profert, vel adiungi, vel detrahi, absque deprauatione posse videatur. Hoc verò non velim ita à me accipi, tanquam omnia quæ vel dixit, vel scripsit Montanus, summam perfectionem consecuta esse putem, aut ea cuncta, quæ extant, atque illius nomine circumferuntur, Montanica esse mihi persuadeam. Fateor, in rebus humanis vix quidquam reperiri posse omnibus numeris absolutum, neque naturam ferre, ut idem vniuersi sentiamus per omnia, multasq; mutationes, ut in reliquis partibus vitæ, sic etiam iudicij atque sententiarum propositum incidere. Sed si cum aliorum scriptis, qui post Hippocratem & Galenum sua emisserunt, vniuersa Montani conferantur, apparebit certè multo felicius eum sua à veteribus transulisse, atque in ordinem & Methodum redegisse, quantusq; non solum Medicus, verum etiam Philosophus fuerit, *ἡθελόγητα*, quàm alios plurimis scriptis accuratis & studiosè perpolitis ostendisse. Extant multorum libri egregij, qui puritate sermonis atque elegantia, diligentia compositionis, collationisq; sententiarum Montanica longè superant: atque in his non superioris tantum, sed nostræ quoque ætatis doctissimorum hominum scripta numero. Qui verò ea perspicuitate veteribus lumen prætulit, qui filium Methodi ita monstrauerit atque tenuerit, ut neque Montano conferri posse neminem conseo, ita quem ei præferam non reperio. Atque hoc non tam de scriptis quibusdam editis, quæ certò scio Montanum non probaturum fuisse, statuo, quàm ex diuina docendi atque interpretandi *ἐπιγένητα*, quæ si non omnibus, permultis tamen eius auditoribus nota est. Hos igitur appello, hos mei iudicij testes mihi cito. In scriptis diuulgatis, ut multa ac potius plurima ab æquis & iniquis lectoribus requirantur, in manu non est mea, neque mihi præstandum. Verumtamen qui hac ideo repudianda esse putet, quòd in illis summa perfectio interdum desideretur, & nihil nisi tanquam *τετραγώνον ἀπὸ Ψόγης* probandum esse existimet: ille in rebus humanis vix quicquam probandum reperiet, nec vllam securitatem atque approbationem, si sua protulerit, sibi de aliorum iudicio polliceri poterit. Cum igitur (sive hoc rectè, sive non rectè) postquam à veterum, in primis verò Hippocratis & Galeni scriptis (ad quæ lumine exiguo meo viam monstrare sum conatus, & etiamnum conor) discessi, primum locum Montanicis tribuam: pro mea in publicam vtilitatem propensione singulari, ante annos sex secundam Centuriam Consultationum illius foras dedi. Etsi verò in ijs describendis adiutus opera Ioachimi, Ioachimi Camerarij F. Medicæ artis Doctoris eximij, virtute,